

PHẦN 15

Bà Lâm đạo diễn một màn kịch thành công trọn vẹn. Bà làm trung gian một cuộc hôn nhân giữa lão tài xế họ Vương và bà vú rất đẹp. Không ai có thể tin được, nhưng là sự thật.

Hai người tớ trung hậu đã nhiều năm làm công cho gia đình họ Cốc, lâu ngày tình cảm của họ đậm đã với nhau, bà Lâm khám phá ra điều đó, nên làm Nguyệt lão đem sợi tơ hồng mà cột chặt hai người lại. Bà cũng biết hai người xa quê hương hằng chục năm rồi, họ rất cần có sự an ủi tâm hồn nhau. Bà đề nghị với lão Lâm nên tác hợp cho hai người thành chồng vợ. Lúc đầu lão Lâm lấy làm lạ, sau đó, lão cũng đồng ý, nên lão khôi hài:

- Bà à, từ trước tôi tưởng bà không được văn minh. Nội cái việc bà bảo hai người đó gọi Lộ San bằng mợ, khiến cho Lộ San nó chịu không nổi rồi! Đời bây giờ đâu có sanh con hay chưa sanh con cũng vậy, gọi người ta bằng cô cũng đủ làm cho người ta thích thú.

- Nói xàm, đâu ông bảo người ta gọi tôi bằng cô đi, chẳng những tôi không thích mà mắc cỡ đến nổi óc cùng mình nữa là khác! Phải rồi, hèn chi ông chẳng gọi bà góa họ Tăng bằng cô sao được.

- Đó là gọi một cách lễ độ chứ.

- Xuyt xuyt! Cô cũng như má chứ gì.

- Đừng đề cập đến chuyện bà Tăng quả phụ nữa, tôi nói chưa xong chuyện của bà. Lần này bà đứng ra tác hợp cho lão tài xế và bà vú nên nghĩa vợ chồng, cũng đáng khen cho bà vượt quá thời đại văn minh rồi. Nên thiết tiệc mời ký giả báo chí để họ đăng tin này chắc là thích thú lắm.

- Loại ý kiến ông ra ngoài đi!

- Được, vậy thì tôi đến nhà kỹ sư Thạch mà đánh bài.

- Ý! Tôi muốn thương lượng với ông một việc.

- Thương lượng nỗi gì nữa, một mình bà chủ hôn được rồi!

- Ông biết tôi nói gì mà ngăn trước.

- Đâu bà nói thử nghe.

- Nhân vì lão Vương và bà vú là hai người trung bộc, mình thương họ mà giúp cho một số tiền, sau khi họ thành chồng vợ có tiền mà làm vốn. Họ tỏ sự tình cùng tôi, dầu họ có thành vợ chồng vẫn ở lại giúp việc cho mình. Do đó, tôi muốn hiến cho họ gian phòng trống cho vợ chồng họ trú ngụ. Nào, ông thấy tôi tính như thế có xứng đáng cho họ không?

- Được lắm, nhưng tôi có ý kiến.

- Ý ông thế nào?

- Hai người họ chánh thức kết hôn nhau. Mình nên cho họ thuê lại gian phòng đó, chớ đừng cho họ ở không.

- Có lẽ ông muốn lấy tiền thuê nhà?

- Khoan, bà hãy nghe tôi nói hết đã, mỗi năm mình chỉ lấy tiền thuê một đồng bạc tượng trưng, làm như thế cho danh chánh ngôn thuận. Vợ chồng họ không còn mặc cảm ở đậu nhà người. Lão Vương làm công lái xe cho tôi, bà vú làm công cai quản gia đình, đó là công việc mưu sinh hằng ngày của họ.

- Lão đầu tử tính nghe hay quá, hay quá!

- Nghe cái tiếng lão đầu tử, toàn thân tôi phát run.

- Phải rồi, ông mới vừa mười tám tuổi, còn trẻ quá mà?

- Tôi đi đũa! Bằng không thì kỹ sư Thạch không khỏi cười tôi bị bà quản thúc.

- Chết duyên, đi đâu thì đi đi!

- Bà không đi sao?

- Công việc tôi nhiều lắm, rảnh đâu mà đi đánh bài.

- Hay lắm, bà có rảnh thì nghiên cứu với bà vú đi. Tôi đi đây, bà chờ tôi chừng vài chếng sẽ về.

- Ai mà chờ ông, tôi sẽ tính với bà vú. Bà vú ơi!

Khi biết bà Lâm có lòng tốt đối với mình, bà vú mừng lộ ra mặt. Bà nghe bà Lâm gọi liền chạy ra:

- Thưa bà, gọi tôi chi?

Lần này bà Lâm và bà vú nói chuyện với nhau rất nhiều.

Sau đó, bà Lâm đem chuyện kết hôn giữa hai người mà cho Cốc Minh và Lộ San hay. Vợ chồng Cốc Minh rất thích thú.

Qua mấy ngày, Lộ San không được tin tức gì về Tạ Cách Luân, nàng rất ăn năn, phải dè như vậy nàng không cự tuyệt việc gọi điện thoại và thư từ của Tạ Cách Luân, hiện giờ không nghe được tiếng chàng, không đọc được bút tích của chàng. Lòng nàng vô cùng lạnh lẽo nhớ nhung.

Trong khi nàng đang nhớ viễn vông, bà vú đem đến cho nàng chén chè hạt sen, nàng tiếp chén chè vừa ăn một vài miếng, bà vú không thấy nàng căn dặn điều gì, nên chậm chậm rút lui.

Lộ San ngồi tại bàn điểm trang, đầu tóc nàng rối bù nàng không màng nghĩ đến chuyện chải gỡ chi cả, nàng phát giác đôi mắt mình đã mất thần, dấu hiệu của đêm qua không ngủ được.

Lộ San đang trong tình cảnh mê loạn. Nàng rất hận mình không có cánh mà bay đến Đài Nam, tìm cho được Tạ Cách Luân để du ngoạn trong mấy ngày mới hả dạ. Đang khi tư tưởng nàng rối loạn, bỗng thấy bà vú xô cửa bước vào nói:

- Thưa cô có điện thoại cho cô.
- Xin vú nói dùm lại với cậu, trong mình tôi không được khỏe, nên không thể tiếp chuyện với cậu được.
- Không phải tiếng của cậu, mà của một cô gái.
- Tiếng của cô gái hả? Để tôi đi tiếp.

Bà vú thấy nàng tự nhiên đi xuống lầu, không thấy triệu chứng nào chẳng được khỏe như nàng vừa nói. Bà cũng khó hiểu vì lý do nào mà nàng từ khước tiếp điện thoại với chồng? Nhưng hoàn cảnh của bà không cho phép nghĩ ngợi nhiều, nên đi làm công việc của mình. Lộ San cầm ống điện thoại lên:

- A lô, tôi Lộ San đây, ai ở đầu dây đó?
- Xin cô chờ giây lát...
- Lộ San đó hả? Cách Luân đây.

- Anh... Lộ San vừa sợ vừa mừng, nàng nhìn lại phía sau không thấy ai, bèn nói nhỏ:

- Anh ở đâu gọi tôi đó?

- Tại nơi quen thuộc.

- Là nơi nào?

- Quán cà phê Hoàng Hậu tại đường Thành Đô.

- Được rồi.

Kể cả tiếng nói hẹn gặp lại nàng cũng không kịp nói, nàng liền máng điện thoại lên. Gọi lớn:

- Vú ơi. Vú!

- Dạ, cô dạy việc chi?

- Vú à, người bạn học của tôi đang đau nặng, tôi phải đi thăm lập tức, xin vú lấy cho nước rửa mặt giúp tôi. Chú Vương có ở nhà không?

- Lão đã đưa ông đi rồi.

- Bà lập tức gọi xe giúp tôi. Ý khoan! Hãy cho nước rửa mặt trước đã!

- Được rồi.

Nàng lập tức chạy lên lầu, mở tủ áo ra, y phục quá nhiều, nàng không biết chọn cái nào, sau cùng nàng chọn bộ đồ có bông nhỏ lật đặt thay vào. Nàng nhanh nhẹn ngồi xuống bàn trang điểm đánh phấn thoa son vôi vàng, rồi gọi lớn:

- Vú ơi! Hãy tiếp chải tóc cho tôi, sợ trễ giờ quá.

- Tôi chưa có gọi xe cho cô. Lão Vương đã về rồi.

- Vậy à? Hay lắm. Hộp son tôi đâu vú?

- Dường như cô đang cầm nó bên tay trái?

- À!

Bà vú không ngừng chải tóc cho nàng, bà cũng không ngừng nói:

- Sao mà cô gấp quá vậy? Bộ người bạn học bệnh nặng lắm sao?

- Ồ! Đau nặng lắm, tôi rất hận mình không có cánh mà bay gấp đến bên người bạn ấy.

- Cô đối xử với bạn học rất tốt.

Từ trong kính, nàng nhìn thấy bà vú rất lo ngại thật tình.

Nàng vô cùng cảm động, nhưng phải nói gì bây giờ? Chỉ vì nàng đang nói dối. Nàng cũng thấy hành vi của mình không chính đáng nhưng nàng không thể tiết lộ những điều bí mật cho được. Nàng lại nhìn vào gương, tự thấy mình mất thân vì những hành động bất chính.

Nàng đang thoa son môi bỗng nhiên dừng lại, bà vú thấy thế hỏi:

- Tiểu thư đang nghĩ gì vậy? Cô chẳng đã nói là có chuyện gấp lắm hay sao?

- Phải rồi! Vú nên lấy giày cao gót đem đến cho tôi.

Bà vú lấy giày đem đến kề bên chân nàng, và khuyên nhủ:

- Cô à, cô không nên quá vội vàng như thế, chắc người bạn học bệnh không đến nỗi nào đâu.

- Chỉ có tôi là biết bệnh của y nặng lắm thôi. Lộ San tự nói như cho mình nghe, chớ không phải trả lời bà vú, bà vú cũng nghi hoặc nhưng không hề hỏi nàng nữa. Lộ San nhìn vào gương một lần chót. Nếu không gấp rút đi gặp Tạ Cách Luân thì nàng không bao giờ đồng ý trang điểm vội vàng như vậy. Nàng lật đật vừa cho chân vào giày cao gót vừa hỏi:

- Xách tay của tôi đâu?

Bà vú lập tức đem xách tay đến cho nàng:

- Đây. Cô nhớ xem còn gì nữa không?

- Hết rồi.

Lộ San nói xong, lập tức ra đi. Bà vú gọi:

- Cô ơi! Cô không có đeo vòng trông càng đẹp, dễ coi lắm, thôi cô hãy đi đi!

- Cám ơn vú!

Nàng đi nhanh ra phòng khách, nàng chợt nhớ rồi quay lại buồng mẹ chồng, cũng vẫn nói dối:

- Thưa má, bạn học của con mới gọi điện thoại lại, nói có người bạn đang đau nặng lắm, muốn con phải đến tức khắc.

- Con hãy đi đi, có cần Cốc Minh đến rước không?

- Không cần lắm, tự con về cũng được.

- Được rồi, con cứ đi.

- Thưa má, con...

- Con cần tiền thì tự đi lấy mà xài. Má không bao giờ tính nó vào số chi tiêu hằng tháng đâu. Hơn nữa, mình đi thăm bạn bè thân thiết có bệnh, đừng quên mua theo những quà như trái cây nước suối để tặng người.

- Thưa má, không phải con cần tiền, con chỉ sợ về trễ.

- Nhưng đừng về trễ lắm, đừng để cả nhà phải nhọc lòng lo.

- Con biết. Thưa má con đi.

Lộ San rời khỏi phòng của mẹ chồng, chẳng những nàng không thấy bị lương tâm cắn rứt, mà rất hài lòng cho những lời nói dối của mình không ai nghi kỵ chi cả. Lão tài xế lái xe chạy ra cửa. Nàng rất nôn nóng để sớm gặp được Tạ Cách Luân, có lẽ nàng thích thú lắm, nên trên đường đi không ngớt chuyện vãn với lão Vương:

- Chú Vương, tôi kính mừng chú.

- Tôi rất cảm ơn ông và bà. Sau đó cậu và cô.

- Có tôi trong đó nữa sao?

- Phải rồi, vì cô không phản đối vấn đề kết hôn giữa tôi và...

- Chú và bà vú kết hôn là duyên phận của hai người,

can có gì đến tôi mà phản đối? Chú Vương à, nếu có cần dùng điều chi xin cho chúng tôi biết.

- Thật cô đối với chúng tôi rất tốt.

- Điều đó là do lòng nhân từ của má tôi chứ.

- Tóm lại, cả nhà đối với tôi thấy đều tốt đẹp.

- Chú Vương à, sau khi chú và bà vú kết hôn, chú có tính rời khỏi gia đình này không?

- Không, tôi và bà ấy có bao giờ tính ly khai khỏi gia đình này, phải cần làm việc nhiều hơn nữa để báo đáp công ơn.

- Theo ý tôi, hai người cũng không bao giờ tính ly khai, chỉ vì lòng dạ hai người rất trung hậu.

- Cô nói đúng vậy chúng tôi trả ơn cho gia đình này biết bao giờ cho xong.

- Đến rồi, chú ngừng xe đằng trước đây đi!

- Lần trước cũng đưa cô đến đây, chắc nhà người bạn học ở gần đâu đây?

- Phải rồi.

Lộ San tự mở cửa xuống, lão Vương không quên hỏi:

- Cô có cần tôi đến rước hay không?

- Không cần lắm, tự tôi gọi xe về được rồi. Cám ơn chú.

Nàng chờ lão Vương vọt xe đi khuất dạng, sau đó, nhìn trước ngó sau cho kỹ lưỡng mới gọi xe đến quán cà phê Hoàng Hậu.

Tạ Cách Luân đứng tại cửa tiệm chờ sẵn, khi xe ngừng lại, chàng bèn trả tiền xe:

Nàng đồng ý và chàng dẫn nàng đến Âu Châu đại điểm, bọn họ chiếm một bàn hai người ngồi. Chàng lấy thực đơn chọn món ăn xong mới cùng nhau chuyện trò. Tại đây, Lộ San có cảm nghĩ được an toàn hơn. Nàng thấy Tạ Cách Luân nhìn nàng trân trọng, dường như chàng đang lo lắng một việc gì, nàng bèn lấy một chiếc đĩa gỗ nhẹ lên tay chàng:

- Dường như người ngồi trước mặt anh không phải là Hà Lộ San hả?

Tạ Cách Luân tỏ vẻ thương xót:

- Tuy là em, nhưng anh trông thần sắc em hiện lên sự mệt mỏi, anh khá thương em như một con chim nhỏ trong lồng, nên sinh hoạt không được thong thả tự do.

Tạ Cách Luân cũng gọi nàng là một con chim nhỏ, đúng vậy, chàng cố gắng dụ dỗ con chim nhỏ ấy làm cho nó mê loạn cả tâm hồn. Nghe lời chàng nói, nàng cảm động như muốn khóc lên được. Nàng nhận thấy, chỉ một Tạ Cách Luân mới thấy hiểu nội tâm của nàng đang muốn gì? Nàng thở dài:

- Ý chà!

Nghe người ngọc thở dài, Tạ Cách Luân cảm thấy lòng mình rất sung sướng. Chàng xem mình như một danh y đang đầu thang trúng căn bệnh, năm ngón tay chàng sờ mó cọ rạ trên tay nàng. Nàng nhớ lại, tại quán cà phê Hoàng Hậu trước đây, chàng vẫn dùng động tác đó. Khiến cho mỗi ngày nàng thường khó quên.

- Lộ San!

- Hừ!

- Từ này khi gặp nhau, anh không muốn nghe em than dài nửa tiếng, bởi em là người thích vui vẻ, anh sẽ đem đến cho em những gì vui vẻ sung sướng. Em nên cho anh biết, tại sao đôi mắt em dường như đã mất thần?

- Anh không cần tìm hiểu làm chi.

- Tại anh muốn biết.

- Vì đêm qua em mất ngủ.

- Có lẽ anh đoán biết chuyện gì đã xảy ra?

- Em đã hiểu cái điều anh nghi ngờ. Hư quá.

- Xin lỗi, bởi anh quá lưu ý đến sức khỏe của em.

- Chỉ vì em quá suy nghĩ viễn vông, tinh thần rối loạn nên mất ngủ.

- Trong chuyện mất ngủ chắc có chuyện anh?

- Không cho anh biết đâu.

- Nhất định phải có. Lộ San, anh biết em nghĩ đến anh, cũng như anh không giờ phút nào quên em.

- Em thì không nghĩ vậy.

- Tại sao?

- Chán quá, không muốn nói làm gì!

Tạ Cách Luân liếc sang nàng cười cười, đôi má nàng ửng hồng. Đôi quả tim cùng hòa chung một nhịp. Hầu bàn bụng thức ăn đến, hai người cùng ăn.

Tạ Cách Luân gọi rượu, nhưng nàng ngăn lại:

- Thích uống rượu không phải là người trai đúng đắn.
- Tại Mỹ, không biết uống rượu, không phải là trai lịch sự.
- Hiện giờ anh đang ở tại quê hương kia mà.
- Phải rồi, do đó anh phải tuân lệnh người đẹp.
- Chắc ở Mỹ anh thường say như?
- Có một lúc rượu nó là ân nhân của anh.
- Lúc nào mà lạ vậy?
- Lúc hay tin em lấy chồng.

Nghe chàng nói, Lộ San vô cùng thương xót. Dường như sự say sưa của chàng do nàng gây ra:

- Điều đó nên trách em thì đúng hơn.
- Anh không khi nào dám trách em, vì em là người đang sa vào vực sâu thăm thẳm, nữ nào trách em cho đành.

Miệng lưỡi của Tạ Cách Luân cũng như Cốc Minh, nhưng Cốc Minh nói lên những tiếng chân thành, còn Tạ Cách Luân? Lộ San vẫn tin tưởng Tạ Cách Luân chân thành như Cốc Minh, nàng tuyệt đối giữ niềm tin, và tiếp tục hỏi:

- Sau này, anh hết say sưa là nhờ công lao của Quảng Mai Châu phải không?
- Lộ San! Anh mong em đừng đề cập đến y nữa, đừng nhắc đến mãi mãi.
- Cũng được.

- Tại Mỹ, anh say sưa một thời gian, sau đó, mỗi khi anh kê ly rượu thì nhìn thấy hình bóng em trong đó, gương mặt em rất nghiêm chỉnh, hiền từ, và dịu dàng. Bên tai anh như nghe em nói: Không nên uống rượu, một ngày nào đó em sẽ ở bên cạnh anh. Mấy lần như vậy, anh tin tưởng lời em nói, nên quyết định, từ nay không uống một nhỏ rượu. Vậy là công lao của em chứ.

Nghe lời tán tỉnh của chàng, nàng vô cùng cảm xúc. Lúc đó, lòng nàng rất biết ơn Quảng Mai Châu, nếu cô Châu biết thưởng thức cái hay cái đẹp thì ngày nay nàng còn làm gì được thưởng thức bức tranh nghệ thuật Tạ Cách Luân này.

Đúng vậy, Lộ San hiện giờ xem chàng là vật bán vô giá.

Lòng nàng thích thú lạ:

- Hôm nay tại sao bỗng nhiên lại đòi uống rượu!
- Để khánh chúc sự gặp nhau trong một không khí vắng lặng.
- Em thì không thể uống được, bởi uống vào một chút rượu thì má đỏ bừng lên khó coi lắm.
- Lúc đó em càng làm cho anh mê mẩn hơn chớ.
- Em không uống đâu, về nhà mặt còn đỏ gay coi sao được.
- Lộ San! Em là người mà anh yêu quý nhất trên đời, anh không thể ép em uống rượu trong sự miễn cưỡng, anh cũng vì em mà không say rượu nữa.

Đôi tình nhân vừa ăn vừa đàm luận nho nhỏ. Lộ San xét thấy trong đời nàng, đây là bữa cơm mà nàng vui vẻ và ngon miệng nhất.

Tạ Cách Luân nhìn nàng bằng tia mắt hăm hờ, dường như đang khát vọng nơi nàng một điều gì:

- Tạ Cách Luân, anh đừng nhìn em hoài, mắc cỡ lắm, anh nhìn thét, trái tim em nó đập liên hồi vậy đó.

Tạ Cách Luân vẫn bạo dạn hừ lên một tiếng nói tiếp:

- Hiện giờ anh đang nghe tiếng trái tim em đập thình thình. Lộ San, tiếng trái tim em đập rộn rã nghe hay quá đi, anh tự nghĩ, trên đời này chỉ có tiếng đập của quả tim là bản nhạc dịu dàng và hay nhất.

Không nên trách riêng Lộ San đã dối gạt gia đình bên chồng đủ cách, để thâm lén cùng trai, mà vì Tạ Cách Luân tán tỉnh nàng một cách rất hấp dẫn, khiến cho máu nóng trong cơ thể nàng như dâng trào lên. Nếu Tạ Cách Luân hướng vào nàng mà cầu hôn, nàng sẽ quên mình là gái đã có chồng con mà đáp lời ngay? Nàng trả lời trong cơn huyền hoặc:

- Tim em đập mạnh cũng do anh làm em xúc cảm đó chớ.
- A, nếu vậy thì anh có duyên may, mới có đủ sức mà khêu động quả tim của em, thật là một điều danh dự cho đời anh. Lộ San, anh xin thề sẽ bảo vệ cái đẹp ấy suốt đời.
- Hãy ngồi xuống đi, em không thích thề thốt quá nhiều.
- Phải rồi, thề thốt nhiều quá, nó sẽ trở nên tầm thường.
- Anh gọi thức ăn nhiều quá, chúng ta ăn thế nào cho hết được?

- Không hề gì, chúng ta cứ ngồi ăn cho đến khi trời nghiêng đất sụp mới thôi.

Nàng cho rằng lời chàng rất đẹp, nhưng trong lời nói có dụng ý, nàng khen ngợi:

- Anh khôi hài rất có duyên.

Nghe người đẹp khen thưởng, Tạ Cách Luân càng lì hơn nữa, chàng đưa tay lên hướng vào Lộ San như thủ lễ:

- Nghe người đẹp khen thưởng, anh có cảm giác rất thích thú, xin người đẹp hãy mở xách tay ra...

- Để làm gì?

- Để anh chui vào đó.

Lộ San rất sung sướng, nàng cười khúc khích, nàng nhận thấy Luân có tài trào lộng. Nếu người nào khác sẽ không làm nàng vui nhộn như thế này. Nàng cảm thấy ngồi nói chuyện với chàng càng lâu thì tinh thần càng tươi mát chừng ấy. Nàng cười xong múc lên một muống canh nói:

- Cách Luân, em rất thích húp nước canh.

- Hãy khoan, anh không muốn em húp canh.

Nàng rút tay lại, nhìn chòng chọc vào Tạ Cách Luân, chàng mỉm cười duyên dáng:

- Lộ San, em hãy xem tô canh đang phẳng lặng không khác hồ nước tại hoa viên của anh. Hình dung như hiện giờ chúng ta đang ngồi bên bờ hồ, em đang nghe anh nói chuyện to nhỏ thì thâm, anh đang thưởng thức nụ cười tươi như hoa nở của em. Nhìn đôi mắt em cũng đủ biết em nghĩ gì cũng vì giấc mộng đẹp đó mà anh đang theo đuổi. Anh muốn làm gió mùa hè nhẹ thổi cho nụ cười em nở, cho làn tóc em phát phơ như liễu rũ, cho em dùng bàn tay ngọc chải lên mái tóc mây. Anh không còn nhận ra em, mà em là một bóng hồng phượng phát trên mây ngàn. Một hình ảnh do sương khói tạo nên.

Tạ Cách Luân ngừng tiếng đã lâu, nhưng Lộ San vẫn còn ngưng thần nhìn vào tô canh, lúc ấy nàng xem như mình không phải ngồi tại Âu Châu đại điểm, mà đang ngồi tại bờ hồ của chàng.

- Lộ San! Em...

- Em thích ngồi vĩnh viễn bên bờ hồ, Cách Luân! Vì nơi đây quá đẹp.

Nhìn thần sắc của Lộ San đang sa vào cảnh mơ màng huyền ảo, chàng nắm lấy tay nàng:

- Ăn chó! Cơm canh nguội lạnh hết còn gì.

Trong cơn mộng ảo tỉnh lại, Lộ San thấy mình không phải ngồi bên bờ hồ, đôi má nàng ửng hồng:

- À! Em...

- Một ngày nào đó, chúng ta sẽ ngồi cạnh bên bờ hồ tại hoa viên chứ gì.

Lộ San tỏ vẻ hồ thẹn cúi đầu xuống, lúc bấy giờ nàng khát vọng cái ngày đó sẽ đến. Luân nói tiếp:

- Lộ San! Sao em không dùng canh đi?

- Em không muốn làm sao động mặt nước hồ đang phẳng lặng.

Một tràng cười vui nhộn, rồi hai người cùng uống nước hồ.

Sau khi dùng cơm xong, Lộ San nói tiếp:

- Anh đã quyết định làm việc tại Đài Bắc?

- Đúng vậy, anh quên nói cho em rõ, không bao lâu nữa, anh sẽ làm kỹ sư coi một công xưởng lớn.

- Cũng tại Đài Bắc hả?

Đương nhiên rồi! Nếu tại nơi khác, dầu mỗi tháng lương một vạn đồng anh cũng không làm.

- Hiện giờ lương mỗi tháng bao nhiêu?

- Chỉ hai trăm đồng mà anh vẫn làm như thường.

- Tại sao vậy?

- Bởi vì tại đây anh thường gặp gỡ em. Lộ San, trong những ngày không gặp được em, anh học hỏi điều gì đều quên hết.

- Nếu thế thì em phải gặp anh thường xuyên.

- Ồ, bài ca cuộc đời của anh do em đang hát đó.

- Anh hãy dùng đi. Em đã dùng rồi.

- Sao ăn ít vậy? Trách gì em có thân hình tuyệt mỹ. Anh cũng ăn đủ rồi.
- Anh cũng không hơn gì, ăn có bao nhiêu đâu.
- Tại trước mặt người đẹp, anh phải làm bộ cho ra vẻ một chút vậy chứ.
- Mới mười một giờ, gọi bữa cơm này là bữa cơm gì?
- Không phải cơm sớm, cũng không phải cơm trưa, nó là một bữa cơm mừng cho sự gặp gỡ này, không đẹp sao?

Phải rồi, chàng là một người thông minh, một chàng trai đáng yêu, một chàng trai mà phái nữ không thể kháng cự lại được, nàng thích ngồi đối diện chàng mãi mãi không ăn không ngủ cũng đành lòng.

Những lời đó nàng dẫu tận trong lòng không tiện nói ra. Tạ Cách Luân hỏi:

- Sau bữa cơm, chúng ta còn đi đâu nữa?
- Ngồi đây mãi không được sao?
- Ăn xong mà chẳng đi là không mấy đẹp.

Lộ San nghĩ lại, chiều nay phải về sớm, vì khi đi đã nói với mẹ chồng mình phải về sớm. Nàng nói:

- Tùy anh muốn đi đâu thì đi.
- Thật vậy hả? Vậy thì đến nơi anh ở ngồi nói chuyện chơi có vẻ thích thú hơn.
- Anh...
- Đêm qua anh ở khách sạn Uy- Ni- Tư.

Tuy trong cơn mê loạn, nhưng Lộ San còn tỏ ra lo lắng, nàng nhỏ giọng:

- Em không muốn đến đó.
- Nghĩa là em không muốn đi theo anh?
- Rủi người quen gặp được, sẽ ăn nói làm sao đây?
- Lộ San, dẫu cho đến đâu đi nữa, anh cũng không hề xúc phạm đến em, vì anh yêu em một cách chân thành.
- Em biết điều đó.

- Vậy bây giờ chúng ta đến Bích Đàm chèo thuyền chắc sẽ hứng thú.

Lúc nàng mười lăm tuổi trong một buổi nghỉ hè, đã có đến du ngoạn Bích Đàm, nàng chẳng ước ao được cùng Tạ Cách Luân chèo thuyền lại là gì? Mong tưởng ngày qua, hôm nay thành sự thật, tự nhiên nàng không thể bỏ qua cơ hội tốt. Cách Luân lại hỏi:

- Em nghĩ gì, đi được không?

- Em đang nghĩ đến chuyện đi đây chớ.

- Chuẩn bị bơi lội không?

- Cùng anh chèo thuyền du ngoạn cũng đủ rồi.

- Hay lắm hôm nay anh không ngớt chèo cho em thỏa thích trên mặt hồ Bích Đàm.

- Vậy thì đi bây giờ.

- Tuân lệnh.

Bọn họ rời khỏi nhà hàng hào hoa này, gọi xe du lịch mà bao đi. Khi xe chạy qua đường Hoàn Dương, Cách Luân bỗng nhiên kêu tài xế ngừng lại, hướng vào Lộ San nói:

- Em hãy ngồi tại xe chờ, anh đi mua đồ cần dùng, giây lát sẽ trở lại ngay.

Chàng đi xuống tiệm nón mua cho chàng và nàng hai chiếc nón rơm, mua xong chàng đặc ý vừa cười vừa lên xe, hỏi tài xế chạy thẳng đến Bích Đàm.

- Ban ngày mặt trời chói chang, anh không muốn để cho em dang nắng.

Nàng rất xúc động, tuy nuôi dưỡng mộng đẹp trong lòng nhưng không nói ra. Lộ San thấy Luân đối với nàng rất chu đáo, nhút cừ nhút động, từ lời nói tướng đi của chàng, nàng đều vừa mắt, nàng nói:

- Cách Luân, anh đẹp quá.

Tạ Cách Luân toan hôn lên má nàng, Lộ San lập tức trề môi ra hiệu cho chàng biết phía trước còn có tài xế. Luân ngồi chững chạc lại đôi chút, nhưng tay chàng không ngớt sờ mó vào tay nàng. Hai người lặng lẽ không nói chỉ thưởng thức cảnh sắc bên ngoài.

Mãi mê say trong mộng đẹp, xe đến tự bao giờ cả hai đều không hay biết, Lộ San như giật mình kêu lên:

- Đến rồi, mau quá chớ.

Cả hai cùng xuống xe, so vai bước đi chậm chậm. Luân thấy Lộ San tay cầm nón rơm, bèn nói:

- Ý, sao em không đội nón lên?

- Chút nữa sẽ đội.

- Không sợ nắng tấp sao?

- Đi chơi hồ phải tắm nắng đôi chút mới thú chứ.

- Theo ý em, anh cũng lột nón xuống để tắm nắng một phen nào.

- Em quá tự do, lắm khi rất vô lý.

- Theo nhận xét của anh, tánh của em mới đáng yêu chớ.

- Lúc đầu thì vậy, sau này sẽ chán.

- Chán! Tiếng cười vang lên... Anh có thể chán tất cả những gì của anh, nhưng không thể chán em, nếu không tin thì anh sẽ thề.

- Cũng thề nữa.

- Xin lỗi, anh đã quên em không thích thề nhiều.

Đạp lên đá sỏi gồ ghề, Lộ San chau mày nói:

- Hôm nay mặc đồ dài và đi giày cao gót mà đi chèo thuyền không mấy thú vị.

- Cùng em đi dạo, dầu trong sa mạc hoang vu, anh cũng cảm thấy hứng thú.

Lộ San cố ý dừng chân lại nói:

- Nếu thề thì chúng ta nên đứng đây, đừng đi chèo thuyền nữa.

- Rất tiếc Đài Loan này không có sa mạc.

Họ vừa đi vừa chuyện trò vui vẻ, bỗng Tạ Cách Luân bảo Lộ San đứng chờ, chàng đi giầy lát trở lại, mang trên tay chàng một số chai nước ngọt. Nàng bèn cười nói:

- Thật ngán cái lối xài tiền của anh à.

- Cũng không như những chàng công tử bột đâu, anh

mua sẵn đem theo để đến khi ngồi dưới thuyền khô cổ không có nước mà uống.

- Bất cứ việc gì anh cũng có lý do vững chắc, để em cầm tiếp một chai.

- Dạ thưa cô! Để kẻ tiểu sinh này cầm cũng được rồi mà!

- Để một mình anh cầm xem không mấy hay.

- Đừng lo, em hãy mở xách tay ra, để tất cả vào trong ấy, còn hai tay anh thì để cho chúng ở không.

Sau cùng, hai người thuê một chiếc thuyền nhẹ thả trên mặt hồ.

Tạ Cách Luân rất thuần thực, như một tay cao thủ chèo thuyền. Chẳng những chèo rất nhanh, mà cử động nhịp nhàng trông đẹp mắt.

Nàng ngưng thần nhìn chàng, có cảm giác như vào một cảnh giới thần tiên thoát tục. Nàng cùng Tạ Cách Luân ngồi trên thuyền rong chơi trên mặt hồ, nàng hồi tưởng như mùa nghỉ hè năm nào, lúc đó mới mười lăm tuổi. Nàng càng nghĩ càng cảm thấy thích thú.

Luân thấy nàng lật nón xuống cầm tay, chàng ngưng chèo, để chiếc thuyền bồng bềnh trên mặt nước, rồi bước đến lấy chiếc nón của Lộ San hai tay dâng lên, vẻ cung kính:

- Lộ San! Em hãy để tự tay anh đội chiếc vương miện này cho em!

Lộ San có cảm giác như mình đang nhận chịu một lễ đăng quang rất vinh dự, nàng chồm lại đằng trước cúi đầu cho chàng đội nón lên đầu, sau đó nàng thò thẻ:

- Cảm ơn anh.

- Làm lễ đăng quang tượng trưng cho em, anh cảm thấy vinh dự cho đời anh, cũng là một cái vinh dự khó quên.

- Em rất thích chiếc nón này, từ kiểu đến màu sắc của nó.

- Nó tượng trưng cho niềm vui của chúng ta. Lộ San, trông gương mặt em đẹp hơn trước nhiều, vì nhờ chiếc nón, nó tô đậm đà thêm cái đẹp chỉ có một mình anh thấy mà thôi. Nói thật, anh không muốn gã đàn ông nào thưởng thức vẻ đẹp ấy. Kể cả...

Nói đến đây, chàng ngừng lại. Dĩ nhiên là kể cả Cốc Minh trong đó! Lộ San bây giờ suy nghĩ rất nhiều việc. Cha mẹ chồng đối xử rất đẹp, chồng cũng tốt, con cũng ngoan, nhưng tất cả đều không có trong đầu nàng, hiện giờ mà chỉ có

nụ cười của Tạ Cách Luân là trên hết, những lời nói đẹp dịu dàng đang bao vây nàng.

Nàng cho rằng mình là người có nhiều duyên may, nên được Tạ Cách Luân chiều chuộng và thương yêu. Nàng thấy Luân còn muốn chèo thuyền nữa, bèn nắm tay chàng lại:

- Đừng chèo nữa, để thuyền tự nhiên trôi xuôi theo giòng nước. Em rất thích như vậy.

Luân rất thông minh, chàng nhận thấy nàng đã vướng vào lưới tình.

Chàng mỉm cười đắc ý, nắm lấy tay nàng để vào lòng tay của chàng.

Nếu nơi đây là một công viên vắng vẻ, hay một đêm tối không trăng thì có lẽ Lộ San ngã vào lòng chàng rồi.

Mới mấy lần gặp gỡ, mà chàng và nàng gắn bó tựa keo sơn, nếu hai năm trước đây mà Tạ Cách Luân yêu nàng thì không lấy chi làm khó.

- Lộ San, anh cũng như em, cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Lộ San cười cười, nàng dùng hai tay sửa chiếc nón của chàng lại cho ngay ngắn và tiếp lời:

- Anh đã quên lần gặp nhau tại An Bình Cổ bảo rồi?

- Làm thế nào quên được

- Lúc đó anh ôm hơn bảy giờ nhiều.

Chàng nhìn trân Lộ San, dường như chàng không biết nói chi cả. Giây lâu chàng chỉ gọi hai tiếng:

- Lộ San!

Lộ San có vẻ dùng lời lớn lối:

- Từ nay em có thể trông nom anh.

- Anh sẽ vĩnh viễn không quên lời vàng đá của em. Ôi chao! Gặp nhau làm chi quá muộn.

- Từ này chúng ta sẽ giúp đỡ lẫn nhau.

Khung trời sáng lạn hiện lên trước mặt chàng. Chàng gắng sức chèo nhanh lên. Chiếc thuyền con vượt sóng xuyên qua dưới cầu treo:

- Cách Luân, chắc anh chèo đã mệt rồi. Để em thay cho.
- Em cũng biết chèo nữa à?
- Thì anh dạy em.
- Hay lắm.

Lộ San cao hứng đứng dậy, đến gần Tạ Cách Luân, bởi nàng đi nghiêng một bên nên chiếc thuyền chòng chành sắp lật, cũng may, Luân rất nhanh tay ôm nàng vào lòng:

- Hãy bình tĩnh.

Nàng và chàng cùng nhau đổi thay vị trí, Lộ San khua mái chèo, nhưng chiếc thuyền dường như cứng đầu không theo lệnh của nàng điều khiển, nàng nũng nịu:

- Mau dạy người ta đi!
- Anh thấy em không nên học còng hay hơn.
- Sao vậy? Em muốn học mà.
- Em tập chèo sẽ mỏi tay, chùng đó kêu khổ liền miệng cho mà xem.
- Anh nhận thấy cơ thể của em không đủ sức sao?
- Rất mạnh và đẹp nữa.
- Tại sao em muốn học chèo thuyền, anh không chịu dạy?
- Được, hai tay em cầm gốc chèo như vậy, đưa mình về trước kéo mạnh về phía sau. Đó, bây giờ thử đi.
- Có lý rồi, hãy dạy em thêm nữa đi.
- Mới tập đừng nên nóng nảy, cũng đừng thao túng theo ý mình.

Lộ San bỗng cười sặc sụa, Luân ngạc nhiên hỏi:

- Em cười gì vậy?
- Anh hãy dựng bảng quảng cáo dạy chèo thuyền chắc chắn có nhiều cô ghi tên xin học.

Luân cũng tức cười theo nàng:

- Trai gái gì cũng thâm nhận tất cả! Riêng em thì nhập học hoàn toàn miễn phí. Trường ban dạy đặc biệt một mình em thôi.

Đôi bạn cũng cười rất vui vẻ, Cách Luân nói:

- Thôi, buông chèo xuống nghỉ để uống nước ngọt. Em phải biết, nước ngọt này có chứa nhiều tình nghĩa của anh trong đó.

- Không phải uống vào bụng rồi tiêu hóa hết sao?

- Không phải thế đâu, em uống vào sẽ thấy tình ý giao cảm giữa chúng ta.

Lộ San bèn khui nước ngọt cho chàng. Tạ Cách Luân vừa đưa tay ra thì nàng rút tay, chàng nói:

- Hai người cùng uống một chai, cùng mê say chung với nhau một hương vị, sẽ có cảm giác chia xẻ ngọt bùi?

- Ê, cho hai người uống một chai sẽ mất vệ sinh.

- Ha.. hả hả.

Nghe chàng cười ha hả, Lộ San ngược mặt ngó lên, nhìn chàng, Luân giải thích:

- Uống chung có thể nó truyền nhiễm bệnh thương hàn, cảm mạo, lao phổi, cũng như các chứng có vi khuẩn, nhưng hai người thấy đều mạnh lành yêu nhau thì sẽ truyền nhiễm căn bệnh mạnh khỏe và yêu nhau mạnh hơn thế nữa.

Câu trào lộng của chàng khiến cho nàng bật cười lên, trong khi tay nàng không ngớt khuấy động mặt nước hồ rất mát, chẳng những mát ngoài da mà nó mát tận trong tâm hồn.

Lòng nàng hiện giờ như một con chim nhỏ đang bay cuồng loạn giữa vòm trời bao la, nàng chỉ sợ Cách Luân đột nhiên ôm hôn nàng.

Bởi nơi đây, khách du ngoạn rất nhiều. Nàng bỗng nhớ lời Cốc Minh: Hôn là liều thuốc an thần tốt nhất.

Hiện tại, nàng đang cùng một lúc tưởng đến Cốc Minh và Tạ Cách Luân nên tinh thần nàng xáo trộn, tuy e ngại Tạ Cách Luân sẽ hôn nàng, nhưng thâm tâm nàng muốn so sánh giữa Cốc Minh và Tạ Cách Luân. Nàng xoay mặt đi nơi khác, sau đó không nghe hơi thở của Tạ Cách Luân, nàng quay mặt lại mà nhìn thì thấy chàng ngồi lặng lẽ nhìn nàng mỉm cười:

- Lộ San! Em đẹp quá.
- Cách Luân! Em rất thích nghe mãi cái từ ngữ đó.
- À, có nhiều cô gái chỉ yêu mê mết cái từ ngữ đó, vì nghe đến cái từ ngữ đó sẽ kích thích vấn đề tình cảm.
- Anh có tư tưởng không hay rồi đó.
- Riêng anh được em lưu ý đến, là danh dự lắm rồi, sau những lần gặp gỡ em, anh tưởng là mộng chớ không phải là thật.

Nếu Lộ San không nói, thì Luân đâu có ngờ cô bé gái mới mười bốn tuổi lại yêu chàng cuồng nhiệt như vậy.

Cốc Minh theo đuổi Lộ San và cưới nàng làm vợ, đó cũng là nguyên nhân rất tế nhị, vì Lộ San có ảo tưởng Cốc Minh là Tạ Cách Luân. Điều đó chưa rõ Luân biết hay không biết.

Trước kia, mũi tên ái tình của Tạ Cách Luân bắn trúng quả tim của Lộ San. Mũi tên của chàng nhanh như gió thoảng, mềm như hoa lá mùa xuân, nồng nàn như lửa, dịu dàng như tơ. Trúng mũi tên tình yêu của chàng phải đắm say mê mết. Tình yêu say mê đó, không hay biết tự bao giờ.

Tiếng xe ngừng tại nhà họ Cốc, Cốc Minh đã đứng chờ ở đó rất lâu, chàng lập tức cho xe vào:

- Lộ San, em đã về đó à?
- Nếu em không về thì ý anh thế nào?

Khi nàng chèo thuyền với Tạ Cách Luân tại Bích Đàm thì sắc diện nàng rất đáng mến. Khi về đến cửa thấy chồng sẵn đón hỏi thăm vồn vã, nàng lại hỏi một cách rất lạnh nhạt. Lúc nàng vừa vào nhà khách, Cốc Minh nói tiếp:

- Ba với má đang chờ em về dùng cơm.
- Em không thấy đói.

- Em hãy vào nghỉ ngơi giây lát đi. Vú ơi! Cô đã về, vú hãy sửa soạn bồn nước cho cô rửa mặt.

Khi lên đến phòng, Lộ San bèn lấy nón rom đội lên đầu đến trước gương nhìn tới nhìn lui. Nàng tự xét thấy mình đội nón rom lên càng đẹp thêm bội phần, trách gì Tạ Cách Luân không nhìn nàng trân trối. Nàng còn nghĩ lại, Luân lấy nón đội lên đầu cho nàng, lại cho rằng đội chiếc vương niệm cho nàng. Tuy là chuyện trào lộng nhưng nghe qua rất thú vị và khó quên.

- Lộ San, dép của em anh đã đem đến đây nè.

- Ồ!

- Bà vú nói em đi thăm người bạn học mang bệnh nặng.

- Ồ!

- Thế nào? Bệnh đỡ chưa?

- Chưa chết đâu.

Nghe câu trả lời chán ngắt của nàng, chàng sững sờ không biết nói gì nữa. Trong lúc ấy bà vú bung nước vào:

- Thưa cô, nước rửa mặt cho cô đây.

- Cảm ơn vú.

- Cô còn cần gì nữa không?

- Không.

Bà vú ra đi rồi, Cốc Minh phát giác ra những điều nghi ngờ, chàng khó dằn được bèn hỏi:

- Lộ San! Em nói đi thăm bạn học mang bệnh, tại sao lại mua nón rom làm gì?

- Đi thăm người bệnh, không thể mua nón rom đội được hay sao?

- Thêm hai cánh tay của em nâng nắm đở ửng nữa.

Nghe chàng nói đến đây, nàng thảm sợ hãi, bèn lặng thinh cúi xuống cởi giày ra, cố ý che giấu gương mặt mất mát tự nhiên của mình. Trong nháy mắt, nàng đã nghĩ ra cách nói dối, nàng liền đứng lên đi đến bồn rửa mặt, vừa rửa mặt vừa giả bộ vui cười nói:

- Không trách em đã dối gạt anh, mà nên trách họ đã dối gạt em.
- Thế là bạn học của em không có bệnh?
- Bọn họ qui tụ lại tìm cách dối gạt em để đi du ngoạn, họ bèn gọi điện thoại nói một người mang bệnh nặng, buộc lòng em phải đi.
- Rồi cuộc là em cùng họ đi du ngoạn ở ngoại ô?
- Em không muốn đi, nhưng kẹt quá không biết tính sao, đã đến đây rồi không nỡ từ chối. Còn chiếc nón rom là của người khác mua tặng cho. Chớ em mua nó mà làm gì. Em đội chiếc nón này anh xem đẹp không?

Cốc Minh cười thỏa mãn:

- Đẹp lắm. Nếu anh biết em đội nón rom mà đẹp thế này thì anh đã mua cho em rồi.

Lộ San mỉm cười vô ý thức, tiếng nàng khoát nước rửa mặt, nàng hình dung như tiếng chèo thuyền của Tạ Cách Luân.

Cốc Minh tỏ vẻ thương xót:

- Lộ San! Chắc hôm nay em mệt lắm.
- Lúc vui chơi nào có biết gì, bây giờ cảm thấy mệt mỏi đôi chút.
- Bạn bè thật ác quá, nếu muốn hẹn ước đi chơi ngoại ô thì phải nói rõ ràng, ai đời đi dang nắng ngoài trời mà mặc đồ dài và đi giày cao gót.
- Em cũng đã nói qua điều đó cho họ biết.
- Lộ San! Bởi lúc ban ngày anh không được rảnh, ước mong em thường đi chơi với họ cho hết tù túng.
- Từ rày họ sẽ thường ước hẹn với em.
- Càng tốt chớ có sao.

Nàng không muốn bàn đến vấn đề này nữa, sợ e Cốc Minh hỏi phải đi chơi với ai? Bạn học nào, tên gì thì khó mà trả lời cho êm xuôi. Do đó, nàng lảng sang chuyện khác:

- Cốc Minh! Đi xuống lầu ăn cơm nha anh!
- Ăn cơm xong, em nên tắm rửa và ngủ một giấc để lấy lại sức.

Cốc Minh thân mật đưa nàng xuống lầu, nàng thấy chàng sẵn đón chùng nào, trong thâm tâm nàng cảm thấy khó chịu chùng này. Nàng chỉ mong đến khi ăn cơm xong, Cốc Minh đừng đề cập đến chuyện du ngoạn nữa.

Nàng hỏi thăm đến hai con. Cốc Minh cho nàng biết, hai trẻ đang chơi tại phòng với vú em. Nàng hỏi những chuyện không đâu, như:

- Trương hiếu Phong và Bạch Lăng còn tranh chấp với nhau nữa hay không?

Cốc Minh vui vẻ trả lời:

- Từ ngày Trương hiếu Phong kết hôn, cái mỏ đỏ không còn cãi vã với nhau nữa. Không ai có thể tin được, cái mỏ của Bạch Lăng mà vẫn ngoan ngoãn êm ấm trong ngoài, nghe đâu nàng đã có mang, không bao lâu sẽ lâm bồn.

Cốc Minh vẫn thao thao bất tuyệt, chàng nào ngờ trúng kế của nàng. Giây lát lại chuyển sang đến người bạn trai của Lộ Ni. Nàng đánh lạc hướng, làm cho Cốc Minh quên đề cập đến vấn đề ngày hôm nay nàng đi chơi vùng nào ở ngoài ô.

Ăn cơm xong, Lộ San tắm rửa và lên giường nằm nghỉ, nàng không quên căn dặn chàng:

- Cốc Minh, em rất mệt, muốn ngủ để lấy lại sức, anh đừng chọc em.

- Em hãy ngủ đi! Anh ngồi đây xem sách.

- Mở đèn sáng em ngủ không được.

- Được. Vậy thì anh đến thư phòng.

Chàng đứng dậy, không quên đến gần Lộ San hôn thân mật lên môi nàng.

Sau đó, chàng ngoan ngoãn, tắt đèn đóng cửa đi ra.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng mờ mờ rọi vào phòng. Nàng nghiêng mình lại, cái hôn của Cốc Minh vừa rồi, không đem đến cho nàng cảm giác nào cả.

Nàng ngáp dài một tiếng, tuy buồn ngủ thật, nhưng đôi mắt vẫn mở to.

Không phải nàng thường thức ánh trăng ngoài song cửa, cũng không phải mong đợi Cốc Minh vào ngủ với nàng. Cũng không hề nghĩ đến đôi trẻ song sanh. Mà nàng chỉ nghĩ đến Tạ Cách Luân hiện giờ chắc đã về đến lữ quán?

Và hiện giờ chàng đang làm gì? Bỗng nhiên nàng hồi tiếc, phải chi mình ở lại với chàng cho đến mười hay mười một giờ, cùng chàng trở về lữ quán, đến

lúc đó, mọi người đều ngủ vùi, hoặc lữ quán đâu còn khách khứa đông đảo. Chờng ấy nàng sẽ cùng chàng sống chung rất êm ấm.

Nàng chỉ còn nhớ đến một chi tiết về Tạ Cách Luân mà nàng chưa rõ. Chàng sang Mỹ học rất lâu, không hiểu chàng còn liên lạc cùng bạn học nơi nước ngoài hay không? Tại sao chàng không đến ở nhà người cậu, trước khi chưa nhận việc, lại đi mượn lữ quán mà ở. Nàng hy vọng giờ đây Tạ Cách Luân ngủ một giấc say sưa, chàng đang nằm thấy mộng đẹp, cùng nàng khiêu vũ, chèo thuyền cùng nàng vui chơi như lạc vào cảnh tiên.

Tại thư phòng, Cốc Minh cũng khó mà đọc sách cho được.

Chàng ngáp dài liền mấy tiếng, rồi xếp sách đứng dậy trở vào phòng, chàng thấy bóng tối âm u, muốn mở đèn lên nhưng còn do dự, sau cùng chàng vẫn không dám mở, tự nghĩ rằng, mình đi ngủ mà mở đèn làm gì, chẳng những vô ích, lại còn phá giấc ngủ của vợ. Chàng sẽ lên lên nằm gần bên nàng, bỗng nghe tiếng gọi:

- Cốc Minh!

- Lộ San, em vừa thức giấc hả?

- Anh không học bài sao?

- Đã xem rồi.

- Máy giờ rồi?

- Hơn mười một giờ.

- Thật vậy sao?

Cốc Minh nghe nàng hỏi không phải là người say ngủ, chàng nghi hoặc hỏi:

- Từ đầu hôm đến giờ em chưa ngủ sao?

- Ờ!

- Sao vậy?

- Em đang nghĩ... nghĩ về tương lai?

- Lộ San! Tương lai cũng như hiện tại chúng ta đầy đủ hạnh phúc chớ nào có gì.

- Em cũng nghĩ như vậy đó

Hôn của vợ chàng đã trao gởi cho một chàng trai khác, nhưng chàng nào hay biết, nghe vợ nói thế, chàng hiểu lầm cái ý tai hại của nó, chỉ một mực thâm tình, chàng hôn nàng như những đêm ân ái tình nồng chồng hôn vợ.

Nàng không một phản ứng, trên mặt nàng như đã bị say mê vì chất ma túy. Cốc Minh lại càng lầm lẫn hơn nữa, chàng tin tưởng vợ mình hòa dịu đồng tình. Chàng lại càng hôn nàng nhiều hơn, nàng cũng không một phản ứng nào. Hiện tại họ cùng chung chăn gối, nhưng tâm hồn của Lộ San đối với chàng rất lạt lẽo. Cốc Minh lại hôn nàng loạn đã, bây giờ nàng đã có phản ứng:

- Đã khuya rồi, hãy ngủ đi! Anh không biết em đang mệt mỏi hay sao?

Như bị nước lạnh tạt vào đầu, Cốc Minh vội buông nàng ra.

Chàng cũng tin là nàng mệt mỏi, chớ nào hay nàng giả vờ mệt. Chàng rất yêu vợ, nên bất cứ thế nào chàng cũng dần áp dụng vọng. Cốc Minh không hiểu được vợ chàng, mà lại nghe nàng tỏ thế:

- Cốc Minh, em đã làm cho anh thất vọng.

- Đúng ra, anh không nên khuấy rầy em nữa để cho em nghỉ ngơi thì phải hơn.

- Ngủ đi anh! Lộ San để cho chàng rúc đầu vào ngực nàng mà ngủ.